

Прилог историји свештеног манастира Ћелија Пиперска

Прилог историји свештеног манастира Ћелија Пиперска

„П и п е р с к а ћ е л и ј а” — тако се зове манастир, гдје почивају мошти Св. Стефана.

Сјеворо-западно од Спужа при једној повисокој страни, поврх ратковићскијех стијена, а испод Клисовика и Кошутце на једној малој равници подиже се једна главица, која се зове „Госпођина Главица“ и на истој је сазидан манастир.

По причању Св. Стефан родио се у Жупи Никшићкој у селу Гудељу од сиромашних родитеља Радоја и Аћиме. Још из ране младости пође он с родитељима у Морачу, гдје се постриже за монаха, а рукоположи га за свештеника митрополит пећски Венијамиј 1630 год. Он ту није могао живјети од зулума варвара колашинскијех и приморан буде остави и Морачу и потражити гдје друго себи мјесто. За то крене преко Ибрије, Мртвице и

Роваца док дође на Трмање ровачко у студену пећину и ту се бавио 7 година. Немогући ни овдје више живјети и немогав се више вратити у Морачу, био је принуђен опет тражити себи ново мјесто. С тога пође низ Платије покрај Мораче у манастир Дугу, али не нашав ни ту мјеста пријеђе преко Мораче, села Петровића, Стијене и дође у село Црнце код кнеза Ананије Лалића. Он ту заиште главарима мјесто гдје би могао направити себи ћелију. Главари му дадоше код „Госпођине Главнице“ на једном бријегу који се звао „Зборна Главница“. На овоме бријегу огради себа мало ћелије и црквицу, а испод истога бријега нађе и огради воду, коју назва по истоме „Госпођина вода“ за то што је исти храм посвећен био светој Госпођи. Он се овдје до престављења свога бавио као јеромонах, служећи село Црнце и Копиље, а преставио се 1697. Након седам година присније се попу Гојку Јакшићу из Спужа и Ристу Возаревићу из Подгорице и пођоше са свештеницима и старешинама народскијема на гроб и ту им се објави цјелокупан. Пренијеше његове свете мошти у исту цркву у ћивот и ту му се сви Пипери до Лутова дубоко поклонилише и обећали се потпомагати ћелију, дајући Црнци сваке године по девет а остали Пипери по пет ока шенице и треће године сви Пипери по брава. Исто тако обећали су давати Бјелопавлићи и Црмничани по пет ока шенице на годину.

Послије Св. Стефана били су настојатељи ћелије: Пахомије из Косијерева, игуман Стефан Вучинић, Стефан Отовић, Стефан Ришњанин, Михаило Петровић из Србије, Алексије Вукотић, Јанићије Вучинић. Од како се представио Св. Стефан они су сви редом држали Црнце за своју парохију и Црнци су се обавезали да не ће никад примати међу собом друге мирске свештенике до манастирске. Калуђери, који су овдје били сваки је по нешто приграђивао, а највише је учинио за манастир игуман Михаило из Србије.

Од мале ћелијице и црквице направио се у течају два стољећа неуморнијем трудом нашијех блаженопочивших очева, дограђивајући сваки по мало, доста велики и пространи манастир који је одасвуда опкољен кућама и зидом, на коме су од сјеверне стране направљена доста велика на свод врата. Кад се уљеже, с десне стране лежи мало зданије у којој је била школа, коју је садашњи настојатељ Доситије Кнежевић сазидао: до саме школе стоји маџукница, коју је још Св. Стефан подигао, до маџукнице стоји лијепа двокатна кула, до куле на југу од цркве друга кула на два пода у којој садашњи настојатељ живи. У средини авлије а међу зданијама налази се мала ониска црква у којој пребивају мошти Светог Стефана, којој је он сам основ положио, а последије њега неколико пута је приграђивана.

